

Arrest

nr. 186 516 van 8 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 4 juni 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 6 maart 2015 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.06.2013 werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt daar zij reeds gedurende enige tijd haar leven alhier heeft opgebouwd. Zij beroept zich op de duur van haar verblijf in België als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Verder haalt betrokkene aan bij haar Belgische dochter te verblijven. Een tijdelijke scheiding met haar dochter verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar dochter te verenigen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS december 2005, nr. 152.639). Bovendien vallen gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoekster stelt eveneens niets of niemand meer te hebben in haar land van herkomst. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene haalt aan dat het onwenselijk zou zijn om in dit stadium van integratie terug te keren naar haar land van herkomst.. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de integratie is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.23 van 24.10.2001).

Zij stelt eveneens volledig aangewezen te zijn op de bijstand en steun van haar kinderen. Zij toont waarom dit haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. Zij kan zich daartoe laten bijstaan door haar kinderen.

De overige elementen (problemen in het land van herkomst, aanvragen van gezinshereniging, in het bezit zijnde van een bijlage 35, integratie, humanitaire reden, duurzame sociale bindingen, inburgering, vrienden- en kennissenkring, blanco strafregister) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst of een land hiertoe gemachtigd.“

1.3. Op 6 maart 2015 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Geen geldig visum”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 04.06.2013 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(..)

Verzoekster begrijpt niet waarom DVZ een negatieve beslissing neemt m.b.t. haar regularisatieaanvraag.

Het lijkt wel alsof verwerende partij kost wat kost een negatieve beslissing wenst te nemen zonder het dossier grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken.

Verzoekster wenst vervolgens te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde verzoekster de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat haar aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, TVVreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Marokko om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, zij heeft in België haar leven opgebouwd, in alle veiligheid, samen met haar kinderen en kleinkinderen.

Zij heeft niets of niemand in Marokko, haar echtgenoot is ondertussen overleden. Waar moet zij verblijven zonder enige ondersteuning?! Zij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou zij terecht kunnen?! Hier wordt zij volledig ondersteund door haar kinderen.

Zij wenst op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoekster haar langdurig (en voornamelijk legaal) verblijf, haar integratie en het feit dat haar kinderen verblijfsrecht hebben in België verantwoord en wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekster bevinden zich immers in België!

Dat verzoekster reeds meer dan 14 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft, waaronder langdurige tijd legaal. Zij is haar land van herkomst ontvlucht uit schrik voor haar leven.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Marokko om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien zij al zeer lang niet meer in Marokko is geweest! Zij heeft haar leven hier opgebouwd!

Zij kan nergens meer terecht, ook niet voor een tijdelijk onderkomen en zou in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden -waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Verzoekster diende een aanvraag in tot gezinshereniging met haar Belgische dochter en was tot en met maart 2015 in het bezit van legaal verblijf.

Het is bijgevolg onredelijk van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden!

Bovendien blijkt uit alle officiële berichtgeving dat een langdurige procedure een reden is tot regularisatie. Dat het gelijkheidsbeginsel gerespecteerd dient te worden!

Verzoekster voldoet immers ondermeer volledig aan de prangende humanitaire situatie: langdurige procedure.

2. Betrokkene stelt dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt daar zij reeds gedurende enige tijd haar leven alhier heeft opgebouwd. Zij beroept zich op de duur van haar verblijf in België als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Betrokkene haalt aan dat het onwenselijk zou zijn om in dit stadium van integratie terug te keren naar haar land van herkomst... De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Dat verzoekster er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen en dit ook geruime tijd heeft gehad. Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst zal art 8 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekster in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekster en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel!

Waarom kunnen haar langdurig (legaal) verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken?!

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoekster.

Dat verzoekster meer dan drie jaar en half legaal op het grondgebied heeft verbleven. Uiteraard vormt dit een buitengewone omstandigheid!

Het lijkt wel alsof verwerende partij de regularisatieaanvraag van verzoekster bewust heeft laten aanslepen louter en alleen om een onontvankelijkheidsbeslissing te kunnen nemen. Dit is onaanvaardbaar en onredelijk!

Bovendien kan verzoekster op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig (legaal) verblijf en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekster, waaronder haar langdurig legaal verblijf, het feit dat verzoekster geen strafbare feiten heeft gepleegd, haar integratie, het feit dat haar dochter de Belgische nationaliteit heeft, zij bij haar inwoont en de zorg van haar kleinkinderen op zich neemt als haar dochter en schoonzoon gaan werken, haar langdurige procedure en het geheel van elementen.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Waarom kunnen een langdurig legaal verblijf, een langdurige procedure en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

Dat deze beslissing het vertrouwensbeginsel schendt.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

DVZ heeft bijna twee jaar na het indienen van de aanvraag een onontvankelijkheidsbeslissing genomen. Zonder rekening te houden met het geheel van feitelijke elementen.

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt!

Dat verzoekster na bijna twee jaar op zijn minst mag verwachten dat haar aanvraag correct behandeld wordt en verwerende partij rekening houdt met alle elementen en het geheel van elementen.

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat – bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling - het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen.

Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken*
- De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep*
- De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking*
- De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.*

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen.

Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval ruim overschreden is geweest!

Er is immers geen enkele reden waarom verwerende partij bijna twee jaar heeft gewacht om een beslissing te nemen.

Dat verzoekster bovendien redelijkerwijze mocht verwachten dat na een behandelingsperiode van bijna twee jaar, haar dossier minstens zorgvuldig en grondig werd onderzocht.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt te zijn om een negatieve beslissing te nemen en haar dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Het mag duidelijk zijn dat dit de redelijke termijn ruimschoots overschrijdt en dat het dossier van verzoekster zorgvuldig en correct behandeld dient te worden, hetgeen hier niet gebeurd is.

Verzoekster is gedurende meer dan vier jaar in het bezit geweest van legaal verblijf. Gedurende deze periode heeft DVZ geen beslissing genomen in haar regularisatieprocedure.

Amper 2 weken na het arrest van de RvV tracht verwerende partij er zich gemakkelijk af te maken door een summiere beslissing te nemen die geen rekening houdt met alle elementen in het dossier van verzoekster.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers op geen enkele manier dat er rekening is gehouden met het feit dat zij gedurende meer dan vier jaar, wat wel degelijk onredelijk lang is, in het bezit is geweest van legaal verblijf.

Dat dit flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

3. Verder haalt betrokkene aan bij haar Belgische dochter te verblijven. Een tijdelijke scheiding met haar dochter verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar dochter te verenigen.

Wat de vermeende schending van art 8 betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: 'De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.' Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van art 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152 639). Bovendien vallen gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoekster, haar dochter, schoonzoon en haar kleinkinderen vormen een duurzame gezinscel! Dat zij niet uit elkaar gehaald mogen worden!

Verzoekster woont samen met haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen en vormt een gezin.

Dat een eventuele terugkeer wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Het is bijgevolg onzorgvuldig van DVZ om te stellen dat een eventuele terugkeer naar Marokko "enkel een tijdelijke scheiding" met zich zou meebrengen!

Verzoekster wordt zo immers van haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen gescheiden.

Indien verzoekster wordt geacht terug te keren naar Marokko, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

Zij draagt de zorgen van haar kleinkinderen op zich terwijl haar dochter en schoonzoon voor een inkomen zorgen. Wat zou het met de kleinkinderen gebeuren indien verzoekster terugkeert naar Marokko en de dochter en schoonzoon moeten werken?!

Waar zou zij moeten verblijven? Men veronderstelt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen kennissen meer zou hebben in Marokko, maar weigert enig onderzoek te verrichten.

Dat er ook geen sprake is van een 'gewone sociale relatie' is, maar zij een hecht gezin vormen!

DVZ schendt in haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien schendt DVZ flagrant het motiveringsbeginsel! Ze stelt dat het feit dat verzoekster bij haar dochter verblijft, geen buitengewone omstandigheid vormt, maar faalt erin te motiveren waarom niet.

Verzoekster begrijpt niet waarom het feit dat zij een gezin vormt met haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen geen buitengewone omstandigheid kan vormen! Men herhaalt immers zelf dat verzoekster samen woont met haar dochter en dat zij een gezinscel vormen.

Dat verwerende partij het dossier van verzoekster dan ook grondig dient te onderzoeken. Een eventuele terugkeer naar Marokko zou wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM uitmaken.

Het feit dat DVZ onvoldoende rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien is er, indien verzoekster dient terug te keren naar Marokko, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!

Een eventuele terugkeer van verzoekster, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!

De dochter van verzoekster heeft de Belgische nationaliteit, is hier tewerkgesteld, heeft hier een leven opgebouwd en is hier in veiligheid bijgevolg zou een eventuele terugkeer van verzoeker naar Marokko wel degelijk een schending uitmaken van art 8 EVRM.

DVZ faalt er echter in dit te onderzoeken.

Dat een eventuele terugkeer van verzoekster naar Marokko wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM zou uitmaken!

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Marokko onmogelijk maken!

De dochter van verzoekster heeft de Belgische nationaliteit, is tewerkgesteld en staat financieel in voor verzoekster.

Dat bij een eventuele terugkeer naar Marokko, zij verplicht zou zijn om haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen achter te laten. Waar zou zij bovendien terecht kunnen en wat zou er met de kleinkinderen gebeuren?! De kleinkinderen waar zij de zorg voor opneemt.

Dat deze gedachte onaanvaardbaar is voor verzoekster en zij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen!

Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.

Verwerende partij merkt zelf op dat er een schending van art 8 van het EVRM wordt aangehaald! Het is absurd om onvoldoende rekening te houden met het gezinsleven van verzoekster.

Tevens dient in dergelijke situatie een belangenafweging te worden gemaakt!

Het is hemeltergend dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met de relatie die verzoekster al heel haar leven met haar dochter heeft, gewoon opdat men er geen rekening mee zou moeten houden. Men schildert haar relatie met haar biologische dochter af als een gewone sociale relatie, zonder enig onderzoek en zonder enige motivatie.

Zelfs indien er slechts sprake zou zijn van een "eventueel tijdelijke verwijdering", dient men er rekening mee te houden dat deze "tijdelijke verwijdering" niet te verantwoorden is.

Ook een tijdelijke verwijdering maakt een ernstige schending uit van het familieleven van verzoekster, daar niemand hiermee gebaat is! Hier kan zij terecht bij haar dochter en diens familie en heeft zij een onderkomen.

Het familieleven van verzoekster, die geen strafbare feiten gepleegd heeft en bijgevolg geen gevaar betekent voor de Belgische maatschappij of samenleving, dient gerespecteerd te worden!

Dat hun relatie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt, en dat verzoekster van mening is dat zij dit wel degelijk aantoonde in haar verzoekschrift en de gevoegde stukken.

De enige manier voor dit gezin om een stabiel gezinsleven op te bouwen, is in België!

In Marokko zouden zij immers niet de kans krijgen om een effectief gezinsleven uit te bouwen.

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekster.

Gezien de jarenlange en hechte relatie en het feit dat ze een gezin vormen is de tijdelijke verwijdering ook een onnodige en overbodige maatregel en miskent dit de belangen van dit gezin.

4. Verzoekster stelt eveneens niets of niemand meer te hebben in haar land van herkomst. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

De motivering die verwerende partij hanteert is flagrant onjuist!

Men veronderstelt, zonder enig onderzoek of nazicht van het administratief dossier van verzoekster, en stelt dat zij nog vrienden of kennissen zou hebben in haar land van herkomst, waar zij zou kunnen verblijven.

Dit is onwaar!

Verzoeker is al meer dan veertien jaar niet meer in haar land van herkomst geweest.

Dat haar echtgenoot overleden is en al haar kinderen in Europa verblijven.

Zij heeft niets of niemand meer in haar land van herkomst.

Dat dit bovendien reeds blijkt uit het administratief dossier van verzoekster!

Dat zij in het kader van haar gezinshereniging het document 'confirmation de prise en charge' aan de bevoegde diensten bezorgde, waaruit duidelijk blijkt dat haar twee kinderen voor haar instaan.

Bovendien werd er eveneens een "Déclaration sur l'honneur" gevoegd waaruit blijkt dat verzoekster geen eigendommen heeft in Marokko.

Gelieve deze documenten in de bijlage terug te willen vinden.

Dat uit de bestreden beslissing op geen enkele manier af te leiden is of verwerende partij hier enige rekening mee heeft gehouden of deze documenten zelfs maar bekeken heeft!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Men stelt zonder meer dat het 'onwaarschijnlijk' zou zijn dat verzoekster nergens meer terecht zou kunnen in haar land van herkomst.

Dit maakt geen grondig onderzoek uit! Dit blijkt immers reeds uit de documenten die zich in het administratief dossier van verzoekster bevinden.

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken.

Waar zou zij terecht kunnen? Zij heeft er immers geen onderkomen, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden omwille van de onzorgvuldige behandeling!

5. Zij stelt eveneens volledig aangewezen te zijn op de bijstand en steun van haar kinderen. Zij toont niet waarom dit haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. Zij kan zich daartoe laten bijstaan door haar kinderen.

Bovenstaande motivering is onaanvaardbaar voor verzoekster en getuigt van een flagrante onzorgvuldigheid mbt het dossier van verzoekster!

Dat de kinderen van verzoekster wel degelijk voor haar instaan.

Indien men nog vragen had, had men verzoekster minstens kunnen contacteren om bijkomende informatie te bekomen.

Vervolgens wenst verzoekster op te merken dat doorheen héél de bestreden beslissing verwerende partij herhaaldelijk opmerkt dat een eventuele terugkeer slechts tijdelijk zou zijn.

Meer nog, men tracht de elementen die verzoekster aanhaalt te ontkrachten door te stellen dat een terugkeer slechts tijdelijk zou zijn.

Dat verwerende partij de schending van art 8 van het EVRM bijgevolg erkent, indien verzoekster permanent zou terugkeren naar Marokko.

Verzoekster kan uit de bestreden beslissing afleiden dat zij in het bezit zou gesteld worden van een verblijfstitel indien zij haar aanvraag in Marokko zou ingediend hebben.

Immers, alleen op deze manier zou er sprake zijn van een tijdelijke verwijdering.

DVZ schendt dan ook flagrant het vertrouwensbeginsel door te insinueren dat verzoekster wel een verblijfstitel zou krijgen, indien zij de aanvraag indiende in Marokko en een negatieve beslissing te nemen nu verzoekster haar aanvraag indiende in België.

Indien DVZ alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, had men tot de vaststelling gekomen dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden.

Het mag duidelijk zijn dat de belangen van verzoekster zich in België bevinden en dat zij geregulariseerd dient te worden, hetgeen bevestigd wordt door verwerende partij.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

6. De overige elementen (problemen in het land van herkomst, aanvragen van gezinshereniging, in het bezit zijnde van een bijlage 35, integratie, humanitaire reden, duurzame sociale bindingen, inburgering, vrienden- en kennissenkring, blanco strafregister) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980

Verzoekster is van mening dat haar langdurig (en legaal) verblijf, haar langdurige procedure en haar integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van feitelijke elementen!

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ haar integratie niet betwist.

Dat het bovendien onredelijk is van verwerende partij om het feit dat verzoekster meer dan drie jaar en half in het bezit is geweest van legaal verblijf, zomaar aan de kant te schuiven.

Verwerende partij vermeldt zelf dat verzoekster in het bezit was van een bijlage 35, men heeft hier dus weet van... Dat langdurig legaal verblijf steeds een regularisatiegrond is geweest en ook in dit dossier toegepast dient te worden!

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met het langdurig legaal verblijf van verzoekster.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en het geheel van elementen en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op ;

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België,

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de

criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;
2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;
3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.
Dat verzoekster van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.
Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekster ten gronde moest behandeld worden.
Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.
Dat verwerende partij rekening dient te houden met ALLE elementen en stukken die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekster en het geheel van elementen.
Dit werd reeds bevestigd in arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 van uw Raad.
Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."
Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!
De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.
Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden.
Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verwerende partij het dossier niet individueel, grondig en zorgvuldig behandeld heeft!
De bestreden beslissingen dienen dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij koste wat kost een negatieve beslissing wensen te nemen en niet uit te leggen waarom de bestreden beslissing wordt genomen. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantoot dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partij betreft er geen elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

2.5. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij haar leven in België heeft opgebouwd met haar kinderen en kleinkinderen en zij in essentie betoogt dat haar belangen zich op het Belgische grondgebied afspelen en niet terug kan naar Marokko omdat ze daar niemand meer heeft en er nergens terecht kan, herhaalt zij slechts wat zij reeds heeft aangevoerd in de aanvraag en waarop de verwerende partij omstandig motiveerde: *“Betrokkene stelt dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt daar zij reeds gedurende enige tijd haar leven alhier heeft opgebouwd. Zij beroept zich op de duur van haar verblijf in België als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).*

Verder haalt betrokkene aan bij haar Belgische dochter te verblijven. Een tijdelijke scheiding met haar dochter verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar dochter te verenigen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS december 2005, nr. 152.639). Bovendien vallen gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoekster stelt eveneens niets of niemand meer te hebben in haar land van herkomst. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene haalt aan dat het onwenselijk zou zijn om in dit stadium van integratie terug te keren naar haar land van herkomst. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de integratie is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.23 van 24.10.2001).

Zij stelt eveneens volledig aangewezen te zijn op de bijstand en steun van haar kinderen. Zij toont waarom dit haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. Zij kan zich daartoe laten bijstaan door haar kinderen.

De overige elementen (problemen in het land van herkomst, aanvragen van gezinshereniging, in het bezit zijnde van een bijlage 35, integratie, humanitaire reden, duurzame sociale bindingen, inburgering, vrienden- en kennissenkring, blanco strafregister) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst of een land hiertoe gemachtigd.“ Het komt de verzoekende partij toe deze motieven met concrete argumenten te weerleggen. Het louter herhalen van de elementen die zij heeft aangehaald in de aanvraag en de overtuiging te zijn toegedaan dat deze haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, volstaat daartoe niet.

2.6. Waar verzoekende partij betoogt reeds meer dan veertien jaar in België te verblijven waaronder langdurig legaal kan zij hoegenaamd niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekende partij pas op 16 augustus 2011 in België is aangekomen met een visum kort verblijf en dat zij gepoogd heeft om via haar dochter verblijfsrecht te bekomen maar dat dit werd afgewezen waarbij het beroep dat verzoekende partij hiertegen had ingesteld bij arrest nr. 94 960 van 18 februari 2015 werd verworpen. Bovendien, het loutere feit dat verzoekende partij enige tijd op het Belgische grondgebied heeft verbleven, laat niet toe te besluiten dat dit verblijf haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. De Raad wijst er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu toont de verzoekende partij met haar betoog echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf, ook al was dit enige tijd legaal, en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij omwille van haar lang verblijf in België dit niet kan, doet geen afbreuk aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.7. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij haar land ontvlucht is omwille van het feit dat haar leven aldaar in gevaar is, dient evenwel vastgesteld dat verzoekende partij dit element niet als buitengewone omstandigheid die haar verhindert terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen heeft aangehaald. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partij toekomt om bij haar aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens haar de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen zich naar haar land van herkomst te begeven om aldaar haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Zoals de verwerende partij evenwel terecht motiveert heeft de verzoekende partij het argument dat zij omwille van enorme problemen haar land ontvlucht is enkel aangehaald onder de titel: *“Omtrent de grond”* in de aanvraag zodat deze in de ontvankelijkheidsfase niet wordt behandeld.

2.8. Waar verzoekende partij nog betoogt dat een langdurige procedure een reden is tot regularisatie, wijst de Raad erop dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat inzake de toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan

toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden.

Er kan voorts slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekende partij op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.9. De verwijzing naar een arrest van de Raad van 26 april 2012 is, naast de vaststelling dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde geldt, sowieso niet dienstig nu uit het citaat van dit arrest blijkt dat het gaat om een ongegrondheidsbeslissing hetgeen iets helemaal anders is dan een onontvankelijkheidsbeslissing.

2.10. Waar verzoekende partij voorts ook zonder enige nadere referentie verwijst naar “Het Cassatieberoep” is deze verwijzing evenmin dienstig nu de Raad niet kan nagaan waarop deze rechtspraak precies betrekking heeft zodat deze niet zonder meer getransponeerd kan worden naar onderhavige zaak.

2.11. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij de rechtmatige verwachting kon koesteren dat haar aanvraag onvankelijk zou worden verklaard. Het loutere feit dat enige tijd verstreken is tussen de aanvraag en de beslissing maakt niet dat verzoekende partij er daardoor van kon uitgaan dat haar aanvraag onvankelijk zou worden verklaard. Gelet op het gegeven dat de verwerende partij met talloze aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt geconfronteerd en zij gehouden is elke aanvraag aan een individueel onderzoek te onderwerpen, kan een behandelingstermijn zoals in casu van bijna twee jaar bezwaarlijk als onredelijk worden beschouwd. Verzoekende partij toont daarenboven niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat het bestuur eerder had moeten reageren. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

2.12. Verzoekende partij meent voorts dat zij een gezin vormt met haar dochter en diens gezin en dat een tijdelijke terugkeer wel degelijk een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de dienst vreemdelingenzaken verschillende redenen opgeeft waarom de gezinssituatie van de verzoekende partij niet als buitengewone omstandigheid die haar verhindert de aanvraag in het herkomstland in te dienen wordt aanvaard. Zo wordt erop gewezen dat het om een tijdelijke scheiding gaat met haar dochter en dat het verzoekende partij vrijstaat, eenmaal in bezit van de daartoe noodzakelijke documenten, zich opnieuw met haar dochter te verenigen, dat deze tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet als een schending van artikel 8 EVRM kan beschouwd worden en dat verzoekende partij zich voor wat betreft de terugkeer kan laten bijstaan door haar kinderen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, ondanks de confrontatie met een veelheid aan motieven waarom haar gezinssituatie niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid, nalaat deze motieven met concrete argumenten te weerleggen. Zij beperkt er zich in het verzoekschrift slechts toe te blijven hameren op het feit dat zij een gezin vormt met haar in België verblijvende dochter en diens gezin, maar weerlegt hiermee niet de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Waar zij voorts betoogt dat zij instaat voor de kleinkinderen wijst de Raad erop dat verzoekende partij dit element niet heeft aangebracht in haar aanvraag als reden waarom dit een terugkeer naar het herkomstland verhindert. Verzoekende partij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten hier geen rekening mee gehouden te hebben bij de beoordeling van de aanvraag. Bovendien wijst de Raad erop dat niets de dochter en schoonzoon van verzoekende partij belet om beroep te doen op andere hulp of kinderopvang wanneer de verzoekende partij terugkeert naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het gegeven dat de Belgische dochter tewerkgesteld is – hetgeen geenszins blijkt evenwel en bovendien

tegensproken wordt door het administratief dossier waarin zich een stuk bevindt inzake de werkloosheidsuitkering die aan de dochter uitbetaald wordt – en in België in veiligheid is, waarbij uit niets blijkt dat de dochter in Marokko in gevaar zou zijn voor zover al verwacht zou worden dat zij verzoekende partij volgt, quod non, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. De Raad verwijst naar zijn bespreking dienaangaande die volgt:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende voor een machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er werd haar door de bestreden beslissing immers geen bestaand verblijfsrecht ontnomen zodat er in dit geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er dient derhalve geen toetsing in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden uitgevoerd.

Artikel 8 EVRM en de vereiste belangenafweging spelen in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts een rol in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Het niet weerhouden van buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen, betekent dan ook niet dat artikel 8 EVRM werd geschonden aangezien de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezins- en privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Ze heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De verwerende partij wijst hier ook op in de bestreden beslissing zodat verzoekende partij niet kan stellen dat verwerende partij erkent dat zij in het bezit zal gesteld worden van een verblijfsmachtiging als zij de aanvraag in het herkomstland indient. Immers is de voorwaarde hiertoe wel dat verzoekende partij zich in bezit stelt van de noodzakelijke documenten om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. Het EHRM stelt dat staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, verstoort het gezinsleven van verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoekende partij dit niet aan (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden gesteld dat *“de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”*.

De Raad benadrukt nog dat de verzoekende partij, net als haar dochter, op het ogenblik dat zij haar gezinsleven in België opbouwde, wist dat haar verblijfsstatus zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De Raad wijst er tevens op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar dochter en haar gezinsleven met haar en diens gezin verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Zoals reeds hoger gesteld kan de dochter beroep doen op kinderopvang en verhindert niks de verzoekende partij zich bij een terugkeer te laten bijstaan door haar kinderen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Tenslotte benadrukt de Raad dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat in casu een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om haar gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd. Er wordt gewezen op de motivering in de bestreden beslissing dat de integratie op zich een terugkeer niet verhindert. In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

2.13. Waar verzoekende partij nog kritiek uit op het motief: *“Verzoekster stelt eveneens niets of niemand meer te hebben in haar land van herkomst. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.”* wijst de Raad erop dat verzoekende partij pas in augustus 2011 naar België is gekomen en derhalve het merendeel van haar leven, zijnde 54 jaar, in het herkomstland heeft verbleven zodat het geenszins kennelijk onredelijk is om aan te nemen dat verzoekende partij in het herkomstland nog vrienden of kennissen moet hebben waarbij zij tijdelijk zou kunnen verblijven. Bovendien ziet de Raad niet in waarom de kinderen, die haar in België ondersteunen, verzoekende partij ook niet kunnen ondersteunen bij een terugkeer, zoals de verwerende partij ook opmerkt in de bestreden beslissing.

2.14. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekende partij met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt niet, nu verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.15. Uit de voorgaande bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen. Zij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

2.16. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“V. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoeksters, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.'

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk:

"Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een halfjaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen."

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130-van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie."

2.17. Verzoekende partij meent dat de tweede bestreden beslissing moeten vernietigd worden als ook de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd. Nu uit de bespreking hoger evenwel is gebleken dat het beroep tegen de eerste bestreden beslissing wordt verworpen, is haar betoog dat de tweede bestreden beslissing ook moet vernietigd worden, niet meer dienstig.

2.18. De Raad merkt voorts op dat de tweede bestreden beslissing wel degelijk afdoende gemotiveerd is nu zij een verwijzing in rechte bevat, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet alsook een verwijzing in feite, met name dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe noodzakelijke documenten, zijnde een geldig visum. Deze motivering volstaat om te voldoen aan de formele motiveringsplicht. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing eveneens een verwijzing naar de eerste bestreden beslissing had moeten omvatten.

Het middel tegen de tweede bestreden beslissing wordt verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER